

MARKANIN HÜKÜMSÜZLÜĞÜ - 'DEVİRİM' OTOMOBİLİNİN, SANAYİ
TARİHİNİN BİR PARÇASI OLDUĞU - DEVİRİM İBARESİNİN KİMSENİN
TEKELİNE VERİLEMEYEĞİ

Özet: O hâlde, "Devrim" otomobillerinin ilk yerli otomobil olarak Türkiye Cumhuriyeti sanayi tarihinin bir parçası olması ve bu hususun halk tarafından açıkça benimsenmesi karşısında "Devrim" ibaresinin 12. sınıftaki tüm emtialar bakımında 556 sayılı KHK'nın 7/1-h maddesinde yer alan "kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş" işaretler kapsamında kaldığının ve hiç kimsenin tekeline verilemeyeceğinin kabulü gerekir.

T.C.
Yargıtay
Hukuk Genel Kurulu
E: 2017/118 K: 2019/146 K.T.: 14.02.2019

Taraflar arasındaki "markanın hükümsüzlüğü" davasından dolayı yapılan yargılama sonunda; Ankara 3. Fikri ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesince davanın reddine dair verilen 20.11.2012 tarihli ve 2012/45 E. 2012/227 K. sayılı karar, davacı vekili tarafından temyiz edilmekle Yargıtay 11. Hukuk Dairesinin 02.12.2013 tarihli ve 2013/5925 E. 2013/21878 K. sayılı kararı ile;

"...Davacı vekili, 1961 yılında zamanın Cumhurbaşkanı tarafından Devlet Demiryollarının imkanlarıyla bir otomobil yapılmasının istendiğini, müvekkilince kısa zamanda üretilen bu otomobile "Devrim" adının verildiğini, müvekkilinin bahçesinde bulunan bu otomobilin "Devrim" plakasıyla sergilendiğini, bir çok kişi tarafından ziyaret edildiğini, çeşitli etkinliklerde de kurumlara emanet verilerek halkın gözlemine sunulduğunu, otomobilin müvekkiliyle özleştirdiğini, Türkiye'de üretilen ilk otomobilin ismi olan "Devrim" ibaresinin davalı adına tescil edildiğinin öğrenildiğini, 556 sayılı KHK'nın 7/1-h maddesi uyarınca anılan ibare için tescil engelinin bulunduğunu, ülke sanayi tarihinin bir parçası olan "Devrim" otomobillerinin adına sinema filmi dahi çekildiğini, markayı ihdas ve istimal edenin müvekkili olduğunu, öncelik haklarının bulunduğunu, ayrıca davalının tescil edildiği tarihten itibaren markayı hiç kullanmadığını savunarak davalı adına tescilli "Devrim" markasının 12. sınıf emtialar bakımından hükümsüzlüğünü talep ve dava etmiştir.

Davalı vekili, müvekkili adına tescilli markanın birçok fuarda tanıtımın yapıldığını, defaten kullanıldığını, Etox ibareli markalarının bulunduğunu, "Devrim" in de bu markanın modellerinden biri olduğunu savunarak davanın reddini istemiştir.

Mahkemece, iddia, savunma ve tüm dosya kapsamına göre, 5 yıllık süre dava tarihinde

dolmadığından davacının 556 sayılı KHK'nin 42/1-c ve 14. maddelerine dayalı hükümsüzlük isteminin esastan incelenmesine yasal olanak bulunmadığı, "devrim" sözcüğünün yaygın bilinen ilk anlamı ve genel algı itibarıyla belirli bir alanda veya toplumsal olarak hızlı ve köklü değişimlere verilen bir isimden ibaret bulunup, doğrudan doğruya tarihi, kültürel bir değer veya bu nitelikte bir nesne ile özdeşleşmiş olmadığı, davacı delillerinin kelimenin KHK'nin 7/1-(h) bendi anlamında, tarihi, kültürel bir değer ve kişiliği ifade eden bir işaret olduğunu kanıtlamaya yetmediği, 556 sayılı KHK'nin 7/1-(h) hükmünün, dönemsel, bölgesel, sektörel gündem oluşturan, kişi olay veya ürün adlarının değil toplum belleğinde yer etmiş, tarihi veya kültürel önemi ve değeri yaygın olarak kabul görmüş ad ve işaretlerin marka olarak bir kimsenin tekeline verilmesini önlemek amacını taşıdığı, dolayısıyla "Devrim" ibaresinin 12.sınıf yönünden marka olarak tescilinin KHK'nin 7/1-(h) hükmüne aykırılık oluşturmadığı, davacının "Devrim" ibaresini 12. sınıftaki otomobil, kara taşıtları ve parçaları mallarında ticaret markası olarak kullanıldığına dair bir iddia ve delil bulunmadığı, dolayısıyla davacının "devrim" ibaresi üzerinde markasal olarak kullanımdan kaynaklanan KHK 8/3 hükmü anlamında korunabilir bir hak elde ettiğini kabule de imkan olmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

Kararı, davacı vekili temyiz etmiştir.

1- Dava dosyası içerisindeki bilgi ve belgelere, mahkeme kararının gerekçesinde dayanılan delillerin tartışılıp, değerlendirilmesinde usul ve yasaya aykırı bir yön bulunmamasına göre davacı vekilinin aşağıdaki bendin kapsamı dışında kalan sair temyiz itirazları yerinde değildir.

2- Dava, 556 sayılı KHK uyarınca açılan marka hükümsüzlüğü istemine ilişkindir. Dosyaya ibraz edilen delillere göre, 12. sınıf emtia bakımından uyuşmazlık konusu markayı oluşturan "Devrim" ibaresi ilk kez 1961 yılında resmi merciilerin verdiği görev doğrultusunda davacı tarafından imal edilip ilk Türk Malı otomobil olarak topluma tanıtıldığı ve bu bakımından Türk otomotiv endüstrisi tarihinde önemli bir yere sahip olduğu gibi, bu çalışmanın ve çalışma sonucu ortaya çıkan sınırlı sayıdaki "Devrim" otomobillerinin ifade ettiği özellikli yapısı itibarıyla de kültürel bir değer kazandığı, yine davacının "Devrim" otomobilini halen muhafaza etmekle kalmayıp bu kültürel ve endüstriyel simgenin çeşitli etkinliklerde de sergilenmesi suretiyle "Devrim" otomobilinin Türk tarihi ve kültürü için önemli ve topluma mâl olmuş bir değer haline geldiği anlaşılmaktadır. Dolayısıyla, "Devrim" ibaresinin 556 sayılı KHK'nin 7/1-h

maddesi kapsamında kaldığının kabul edilerek sonucuna göre bir karar verilmesi gerekirken yazılı gerekçe ile davanın reddine dair hüküm kurulması doğru olmamış, kararın davacı yararına bozulması gerekmiştir...”

gerekçesi ile bozularak dosya yerine geri çevrilmekle yeniden yapılan yargılama sonunda mahkemece önceki kararda direnilmiştir.

HUKUK GENEL KURULU KARARI

Hukuk Genel Kurulunca incelenerek direnme kararının süresinde temyiz edildiği anlaşıldıktan ve dosyadaki belgeler okunduktan sonra gereği görüldü:

Dava, marka hükümsüzlüğü istemine ilişkindir.

Davacı vekili; müvekkilinin 233 sayılı KHK'ye tabi bir kamu iktisadi kuruluşu olan TCDD İşletmesi Genel Müdürlüğünün “Bağlı Ortaklığı” statüsünde faaliyet gösteren kamuya ait bir şirket olduğunu, lokomotif ve vagon imalatı ile iştigal ettiğini, 1961 yılında Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel tarafından Devlet Demiryollarının teknik imkânlarıyla bir otomobil yapılmasının istendiğini, bunun üzerine müvekkiline ait tesislerde otomobil üretiminin yapılması için çalışmalara başlandığını, üretilen bu otomobile “DEVİRİM” adı verildiğini, şu anda sadece bir adet bulunan ve TÜLOMSAŞ'ta özel camekanlı yerde tutulan “DEVİRİM” otomobilinin hâlen çalışır vaziyette olduğunu, Türkiye'de üretilen ilk otomobile verilen “DEVİRİM” isminin davalı şirket tarafından 12, 35, 37. sınıflarda 02.03.2007 tarihinde marka olarak tescil ettirildiğini, oysa “DEVİRİM” ibaresinin Türkiye Cumhuriyeti tarihinde ilk yerli otomobilin adı olduğunu, bu nedenle 556 sayılı KHK'nin 7/1-h maddesi gereğince marka olarak tescil edilemeyeceğini, ayrıca müvekkilinin bu adı ilk kez kullanıp ihdas ettiğini ve 556 sayılı KHK'nin 8/3. maddesi anlamında öncelik hakkı olduğunu, diğer taraftan davalı şirketin tescil ettirdiğinden bu yana markayı hiç kullanmadığını ileri sürerek davaya konu 2006/08150 sayılı markanın 12. sınıftaki tescilinin hükümsüzlüğüne ve sicilden terkinine karar verilmesini talep ve dava etmiştir.

Davalı vekili; müvekkil şirketin “ilk yerli Ferrari” adı altında ETOX markalı araçlar ürettiğini, “Devrim” ibaresinin de bu aracın modellerinden biri olduğunu savunarak davanın reddini istemiştir.

Yerel mahkemece; beş yıllık süre dava tarihinde dolmadığından davacının 556 sayılı KHK'nin 42/1-c ve 14. maddelerine dayalı hükümsüzlük isteminin esastan incelenmesine yasal olanak bulunmadığı, "devrim" sözcüğünün yaygın bilinen ilk anlamı ve genel algı itibarıyla belirli bir alanda veya toplumsal olarak hızlı ve köklü değişimlere verilen bir isimden ibaret bulunup, doğrudan doğruya tarihi, kültürel bir değer veya bu nitelikte bir nesne ile özdeşleşmiş olmadığı, davacı delillerinin kelimenin KHK'nın 7/1-(h) bendi anlamında, tarihi, kültürel bir değer ve kişiliği ifade eden bir işaret olduğunu kanıtlamaya yetmediği, 556 sayılı KHK'nın 7/1-(h) hükmünün, dönemsel, bölgesel, sektörel gündem oluşturan, kişi olay veya ürün adlarının değil toplum belleğinde yer etmiş, tarihi veya kültürel önemi ve değeri yaygın olarak kabul görmüş ad ve işaretlerin marka olarak bir kimsenin tekeline verilmesini önlemek amacını taşıdığı, dolayısıyla "Devrim" ibaresinin 12. sınıf yönünden marka olarak tescilinin KHK'nın 7/1-(h) hükmüne aykırılık oluşturmadığı, davacının "Devrim" ibaresini 12. sınıftaki otomobil, kara taşıtları ve parçaları mallarında ticaret markası olarak kullanıldığına dair bir iddia ve delil bulunmadığı, dolayısıyla davacının "Devrim" ibaresi üzerinde markasal olarak kullanımdan kaynaklanan KHK'nın 8/3 hükmü anlamında korunabilir bir hak elde ettiğini kabule de imkan olmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir.

Davacı vekilinin temyizi üzerine karar, Özel Dairece yukarıda başlık bölümünde açıklanan gerekçelerle bozulmuştur.

Yerel mahkemece, önceki kararda dayanılan gerekçeler genişletilmek suretiyle direnme kararı verilmiştir.

Direnme kararı, davacı vekili tarafından temyiz edilmiştir.

Direnme yoluyla Hukuk Genel Kurulu önüne gelen uyuşmazlık; davalıya ait "devrim" ibareli markanın tescilli olduğu 12. sınıf emtialar yönünden 556 sayılı KHK'nın 7/1-h maddesi kapsamında "kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş" işaret olarak değerlendirilip değerlendirilemeyeceği ve buradan varılacak sonuca göre "devrim" ibareli markanın 12. sınıf emtialar yönünden hükümsüzlük şartlarının oluşup oluşmadığı noktasında toplanmaktadır.

Uyuşmazlığı çözümü için öncelikle konuya ilişkin yasal düzenlemeler ile hukuki kavram ve

kurumların ortaya konulmasında yarar bulunmaktadır.

Bilindiği üzere, 556 sayılı Markaların Korunması Hakkında Kanun Hükmünde Kararname (565 sayılı KHK) ile sağlanan marka koruması tescil yoluyla elde edilir. Marka tescilinde red için mutlak nedenler hüküm tarihinde yürürlükte bulunan 556 sayılı KHK'nın 7. maddesinde (6769 sayılı Sınai Mülkiyet Kanununun (SMK) 5. maddesinde) sayılmıştır.

Bu madde; "aşağıda yazılı işaretler marka olarak tescil edilemez:

- a) 5'inci madde kapsamına girmeyen işaretler,
- b) Aynı veya aynı türdeki mal veya hizmetle ilgili olarak tescil edilmiş veya daha önce tescil için başvurusu yapılmış bir marka ile aynı veya ayırt edilemeyecek kadar benzer olan markalar,
- c) Ticaret alanında cins, çeşit, vasıf, kalite, miktar, amaç, değer, coğrafi kaynak belirten veya malların üretildiği, hizmetlerin yapıldığı zamanı gösteren veya malların ve hizmetlerin diğer karakteristik özelliklerini belirten işaret ve adlandırmaları münhasıran veya esas unsur olarak içeren markalar.
- d) Ticaret alanında herkes tarafından kullanılan veya belirli bir meslek sanat veya ticaret grubuna mensup olanları ayırt etmeye yarayan işaret ve adları münhasıran veya esas unsur olarak içeren markalar,
- e) Malın özgün doğal yapısından ortaya çıkan şeklini veya bir teknik sonucu elde etmek için zorunlu olan, kendine malın şeklini veya mala asli değerini veren şekli içeren işaretler,
- f) Mal veya hizmetin niteliği, kalitesi veya üretim yeri, coğrafi kaynağı gibi konularda halkı yanıltacak markalar,
- g) Yetkili mercilerden kullanmak için izin alınmamış ve dolayısıyla Paris Sözleşmesinin 2'nci mükerrer 6'ncı maddesine göre reddedilecek markalar,
- h) Paris Sözleşmesinin 2'nci mükerrer 6'ncı maddesi kapsamı dışında kalan ancak kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş ve ilgili mercilerin tescil izni vermediği diğer armalar, amblemler veya nişanları içeren markalar,
- ı) (İptal: Anayasa Mahkemesi'nin 27/5/2015 tarihli ve E.: 2015/33, K.: 2015/50 sayılı Kararı ile.)
- j) Dini değerleri ve sembolleri içeren markalar,
- k) Kamu düzenine ve genel ahlaka aykırı markalar.

(Ek fıkra : 3/11/1995 - 4128/5 md.;Değişik:22/6/2004 - 5194/13 md.) Bir marka tescil

tarihinden önce kullanılmış ve tescile konu mallar veya hizmetlerle ilgili olarak bu kullanım sonucu ayırt edici bir nitelik kazanmış ise (a), (c) ve (d) bentlerine göre tescili reddedilemez." hükmünü haizdir.

Buna göre; 556 sayılı KHK'nın 7. maddesinde Paris Sözleşmesinin 6. maddesi ile 89/104/AET sayılı Marka Yönergesinin 3 ilâ 4. maddelerinden esinlenilerek ve 40/94 sayılı AB Marka Tüzüğü'nün 7. maddesi esas alınarak "mutlak ret sebepleri" adı altında marka olarak tescil olunamayacak işaretler sayılmıştır. Bunlardan herhangi birinin varlığı, marka tescil talebinin reddi sonucunu doğurur.

Mutlak ret sebeplerinin ortak özelliği, marka olarak tescili talep olunan işaretin kamuyu ilgilendirmesi veya kamuya mal olmasıdır. Mutlak karakteri icabı, herhangi bir kişinin ileri sürmesine gerek kalmaksızın Türk Patent Enstitüsü (TPE) ve mahkeme tarafından "resen" dikkate alınırlar; Zira bunlar birer def'i değil, itiraz sebebidirler. Mutlak ret sebeplerini, mükellefiyetleri olmamasına rağmen, 556 sayılı KHK'nın 34. maddesi gereği herkes TPE'nin bilgisine arz edebilir ve ilgililer (tescil neticesinde menfaat kaybına uğrayabilecek kişiler) de 35. maddesi çerçevesinde "itiraz" konusu yapabilirler.

İlgililer bu itirazlarından feragat edemezler. İtiraza rağmen Yeniden İnceleme ve Değerlendirme Kurulu (YİDK) tarafından verilen kesinleşmiş tescil kararına karşı, 556 sayılı KHK'nın 53. maddesi dairesinde iptal davası ikame edilebilir. Bu davalarda, mutlak ret sebepleri mahkemeye resen dikkate alınır. YİDK kararlarının iptali için açılan davalarda mutlak ret sebepleri hakkındaki inceleme ve değerlendirme, başvuru tarihindeki koşullara göre yapılır.

556 sayılı KHK'nın 42/1-(a) maddesi gereği, mutlak ret sebeplerinden birinin varlığı dolayısıyla tescil olunmaması gerekirken her nasılsa tescil olunan bir markaya karşı hükümsüzlük davası açılabilir. Böyle bir dava sonuçlanmadan tescili yolsuz da olsa bir markanın kullanımı engellenemez (Karan, Hakan/Kılıç, Mehmet; Markaların Korunması 556 sayılı KHK Şerhi ve İlgili Mevzuat, Kasım 2004, s.79-80).

Somut dava ile ilgisi bulunması bakımından mutlak red nedenleri arasında sayılan ve 556 sayılı KHK'nın 7/1-h (SMK'nın 5/(1)-ğ) maddesi üzerinde durulmasında fayda vardır.

556 sayılı KHK'nın 7/1-h (SMK'nın 5/(1)-ğ) maddesi ile Paris Sözleşmesinin 2. mükerrer 6. maddesi kapsamı dışında kalan işaretlerden "kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş" işaretler ile "ilgili mercilerin tescil izni vermediği diğer armalar, amblemler veya nişanları içeren" işaretlerin marka olarak tescil edilemeyeceği belirtilmiştir.

Paris Sözleşmesinin 2. mükerrer 6. maddesi gereğince; Paris Sözleşmesi ile kurulan birliğe üye ülkeler, diğer üye devletlere ait bayrak, arma ve diğer hükümlerlik belirtilerinin ve bu devletler tarafından kabul edilmiş resmî kontrol ve teminat, işaret ve damgaların ve taklitlerinin kullanılmasının önlenmesini taahhüt etmişlerdir. Üye devletler bu konuda gerekli önlemleri almak, bu tür başvuru taleplerini reddetmek ve tescil edilmiş ise bunları iptal etmek için uygun ve gerekli tedbirleri almak zorundadırlar. Bu ilke Paris Sözleşmesine üye ülkelerin üye olduğu uluslararası anlaşmaların ve uluslararası örgütlerin isimleri, bayrakları, flamaları, amblem ve armaları hakkında da geçerlidir. Bu nedenle 556 sayılı KHK'nın 7/1-g (SMK'nın 5/(1)-g) maddesinde, yetkili mercilerden kullanmak için izin alınmamış ve dolayısıyla Paris Sözleşmesinin 2. mükerrer 6. maddesine göre reddedilecek işaretler mutlak red nedeni kapsamında sayılmıştır.

556 sayılı KHK'nın 7/1-h (SMK'nın 5/(1)-ğ) maddesinde belirtilen işaretler de en az Paris Sözleşmesinin 2. mükerrer 6. maddesinde belirtilen işaretler kadar korumaya lâyık tarihi ve kültürel özellikleri bulunan ve bu yönleri itibariyle de kamuya mal olmuş durumdadırlar. Bu işaretler Paris Sözleşmesinin kapsamı dışında kalmasına rağmen "toplumun kültürel ve tarihi değerlerini yansıtan semboller" içermektedir.

556 sayılı KHK'nın 7/1-h (SMK'nın 5/(1)-ğ) maddesinde belirtilen "Kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş" işaretler, toplumun ortak tarihi ve kültürel mirası oldukları için kamunun malı sayılır ve hiç kimsenin tekeline verilemez. Dolayısıyla bu işaretler ayrıca izin esasına değinilmeden tescili yasaklanmıştır. Zira yetkili merciler tarafından verilecek tescil izni aynı madde kapsamında belirtilen "ilgili mercilerin tescil izni vermediği diğer armalar, amblemler veya nişanları içeren" işaretler için aranmaktadır. Bu itibarla bu işaretlerin, tekel hakkı verecek şekilde kullanılması hususunda hiçbir merci de izin verememektedir.

556 sayılı KHK'nın 7/1-h (SMK'nın 5/(1)-ğ) maddesi ile kamuya mal olmuş, bir toplumun

kültürel ve tarihi değerlerini gösteren işaretlerin tekelleştirilerek rakiplere nazaran haksız kazanç elde edilmesi ve tüketici duyarlılıklarının sömürülmesi önlenmek istenmiştir. Buna göre kamuya mal olmuş kişilerin, kamuyu ilgilendiren işaret ve adlandırmaların, tarihi ve kültürel değerlere ilişkin işaret ve adlandırmaların marka olarak tescili mümkün değildir.

Yukarıda yapılan açıklamalar ışığında somut olay değerlendirildiğinde; davalı şirket tarafından 12. sınıf emtia bakımından tescil ettirilen uyuşmazlık konusu markayı oluşturan "Devrim" ibaresi ilk kez 1961 yılında resmî mercilerin verdiği görev doğrultusunda davacı tarafından imal edilip ilk "Türk Malı" otomobil olarak topluma tanıtıldığı ve bu bakımından Türk otomotiv endüstrisi tarihinde önemli bir yere sahip olduğu gibi bu çalışmanın ve çalışma sonucu ortaya çıkan sınırlı sayıdaki "Devrim" otomobillerinin ifade ettiği özellikli yapısı itibariyle de kültürel bir değer kazandığı, 2004 yılında 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı etkinlikleri kapsamında Ankara Ticaret Odası önünde bulunan helikopter sahasında halkın gözlemine sunulduğu, yine 2005 yılında Bursa Makine Mühendisleri Odası tarafından Uludağ Üniversitesi girişinde sergilendiği, ayrıca "Devrim" otomobillerinin imal edilme sürecini anlatan bir sinema filmi yapıldığı, hâlen "Devrim" otomobillerinden birinin muhafaza edilerek davacı tarafından davacıya ait Eskişehir TÜLOMSAŞ tesislerinde halkın ziyaretine açıldığı ve her yıl binlerce kişi tarafından ziyaret edildiği, bu itibarla "Devrim" otomobillerinin Türk tarihi ve kültürü için önemli ve topluma mal olmuş bir değer hâline geldiği anlaşılmaktadır.

O hâlde, "Devrim" otomobillerinin ilk yerli otomobil olarak Türkiye Cumhuriyeti sanayi tarihinin bir parçası olması ve bu hususun halk tarafından açıkça benimsenmesi karşısında "Devrim" ibaresinin 12. sınıftaki tüm emtialar bakımında 556 sayılı KHK'nın 7/1-h maddesinde yer alan "kamuyu ilgilendiren, tarihi, kültürel değerler bakımından halka mal olmuş" işaretler kapsamında kaldığının ve hiç kimsenin tekeline verilemeyeceğinin kabulü gerekir.

Hâl böyle olunca; yerel mahkemece, Hukuk Genel Kurulunca da benimsenen Özel Daire bozma kararına uyulmak gerekirken, önceki kararda direnilmesi usul ve yasaya aykırıdır.

Bu nedenle direnme kararı bozulmalıdır.

SONUÇ: Davacı vekilinin temyiz itirazlarının kabulü ile direnme kararının Özel Daire bozma kararında gösterilen nedenlerden dolayı 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun Geçici

3. maddesi atfıyla uygulanmakta olan 1086 sayılı Hukuk Usulü Muhakemeleri Kanununun 429. maddesi gereğince BOZULMASINA, istek hâlinde temyiz peşin harcının yatırana geri verilmesine, aynı Kanunun 440. maddesi uyarınca kararın tebliğinden itibaren on beş gün içerisinde karar düzeltme yolu açık olmak üzere 14.02.2019 tarihinde oy birliğiyle karar verildi.

Bilgi paylaştıkça güzel:

[Tweet](#)

[WhatsApp](#)

[Telegram](#)

[E-posta](#)

[Yazdır](#)